

[Prima Pagină](#) > ... > [Bani/Creanțe Pecuniare](#) > [Insolvență/faliment](#) > Slovenia

Insolvență/faliment

 Slovenia

Conținut furnizat de

European Judicial Network
(in civil and commercial
matters)

1 Împotriva cui se poate declanșa o procedură de insolvență?

Procedurile de insolvență și procedura de restructurare preventivă sunt reglementate de [legea privind operațiunile financiare, procedurile de insolvență și dizolvarea obligatorie](#) (ZFPPIPP).

I. PROCEDURILE DE INSOLVENȚĂ

1. Proceduri de restructurare financiară - reorganizare

O procedură de reorganizare judiciară poate fi inițiată

— împotriva unei persoane juridice care este organizată ca o societate comercială sau o cooperativă, cu excepția cazului în care legea prevede altfel pentru societatea comercială sau cooperativa în cauză, ca urmare a activității pe care o desfășoară, și

— împotriva unui antreprenor și

— împotriva unei alte persoane juridice prevăzute de lege.

Procedura de reorganizare judiciară include, de asemenea, norme specifice referitoare la reorganizarea judiciară a întreprinderilor mari, mijlocii și mici. Această procedură oferă o amplă gamă de măsuri pentru restructurarea financiară a obligațiilor debitorilor (de exemplu, garantarea creanțelor creditorilor).

Procedura simplificată de reorganizare judiciară este permisă doar împotriva unei societăți comerciale clasificate, în conformitate cu normele privind societățile comerciale, ca microîntreprindere sau împotriva antreprenorilor care îndeplinesc criteriile pentru microîntreprinderi și întreprinderi mici.

2. Proceduri de faliment

Procedura de faliment poate fi inițiată împotriva tuturor persoanelor juridice, cu excepția cazului în care legea prevede altfel pentru o anumită formă juridică, pentru un anumit tip de persoană juridică sau pentru o anumită persoană juridică. Procedura de faliment nu poate fi inițiată împotriva unui atelier protejat decât sub rezerva unei aprobări prealabile emise de Guvernul Republicii Slovenia.

Procedura de faliment personal poate fi inițiată împotriva bunurilor:

– unui antreprenor;

– unei persoane private (medic, notar, avocat, fermier sau orice altă persoană fizică care nu este antreprenor și care desfășoară o anumită activitate în cadrul profesiei sale) sau

– unui consumator.

Falimentul succesiunii este inițiat împotriva bunurilor unei persoane fizice decedate îndatorate excesiv.

II. PROCEDURA DE PRE-INSOLVENȚĂ

Procedura de restructurare preventivă

Procedura de restructurare preventivă este permisă doar împotriva unei societăți comerciale de capital clasificate, în conformitate cu normele privind societățile comerciale, în rândul întreprinderilor mari, mijlocii sau mici.

2 Care sunt condițiile de deschidere a unei proceduri de insolvență?

Insolvență

Condiția materială pentru inițierea procedurii de insolvență este existența unei situații de insolvență. Insolvența este definită ca o situație care apare:

- dacă debitorul nu are lichidități pe termen lung deoarece nu este în măsură, pe o perioadă lungă de timp, să își plătească toate obligațiile care îi revin și care au ajuns la scadență în perioada respectivă, sau
- dacă debitorul devine insolvabil pe termen lung deoarece valoarea bunurilor sale este inferioară sumei datoriilor sale (îndatorare excesivă) sau pentru că pierderile debitorului, care este o societate de capital, înregistrate în timpul anului în curs și adăugate la pierderile înregistrate, se ridică la jumătate din capitalul social, iar aceste pierderi nu pot fi acoperite de profitul obținut sau de rezerve.

Procedura preliminară și procedura principală de insolvență

Procedura de insolvență cuprinde procedura preliminară și procedura principală de insolvență. Procedura preliminară de insolvență este inițiată prin introducerea unei cereri de deschidere a procedurii (inițierea unei proceduri de insolvență). În cursul procedurii preliminare de insolvență, instanța stabilește condițiile pentru deschiderea procedurii. Procedura principală este inițiată prin decizia prin care instanța dispune deschiderea procedurii de insolvență (deschiderea procedurii de insolvență).

Părțile la procedura preliminară și la procedura principală de insolvență

În cursul procedurii preliminare, actele de procedură pot fi realizate de către solicitantul procedurii, de către debitorul împotriva căruia este introdusă cererea de inițiere a procedurii, în cazul în care acesta nu este solicitantul, și de către creditorul care își demonstrează în mod credibil creanța asupra debitorului împotriva căruia a fost introdusă cererea de inițiere a procedurii, dacă acesta declară participarea sa la procedura preliminară.

În cursul procedurii principale de insolvență, actele de procedură pot fi efectuate de către fiecare creditor care invocă o creanță asupra debitorului insolvent în cadrul acestei proceduri, precum și de către debitorul insolvent (în procedura de reorganizare judiciară, de reorganizare judiciară simplificată și în faliment personal).

Deschiderea și publicarea procedurii

În ziua în care instanța emite decizia de deschidere a procedurii, aceasta publică decizia respectivă pe site-ul internet destinat publicării actelor și documentelor juridice și a celorlalte informații cu privire la procedurile de insolvență. Instanța informează creditorii cu privire la deschiderea procedurii printr-un anunț pe care trebuie să îl publice în aceeași zi și în același timp cu publicarea deciziei de inițiere a procedurii. În anunț, instanța publică informațiile relevante cu privire la procedura în cauză. Deschiderea procedurii produce consecințe juridice începând cu data declarării deschiderii procedurii de faliment.

Solicitantul procedurii

O cerere de deschidere a unei proceduri de reorganizare judiciară nu poate fi introdusă decât de un debitor insolvent sau de un asociat al debitorului care răspunde în mod personal. O cerere de deschidere a unei proceduri de reorganizare judiciară împotriva unei întreprinderi mari, mijlocii sau mici poate fi introdusă, de asemenea, de creditorii care dețin împreună cel puțin 20 % din totalul creanțelor financiare. Acești debitori sunt, în special, băncile care au calitatea de operatori avizați și care dispun de informațiile, de infrastructura și de resursele umane necesare pentru a putea propune singure un plan de restructurare financiară a debitorului

insolvent.

Procedura de reorganizare judiciară este realizată pentru a permite debitorului insolvent să pună în aplicare măsuri de restructurare financiară adecvate pentru ca acesta să redevină solvabil pe termen scurt și lung. Pentru a permite debitorului să își desfășoare activitățile în mod normal (și să dispună de lichiditățile necesare pentru funcționare), în pofida incertitudinii care domnește pe durata procedurii de reorganizare judiciară, intervențiile forțate asupra bunurilor debitorului nu sunt permise în cursul acestei perioade. Pentru a compensa acest „avantaj” și a împiedica debitorul să abuzeze de acesta, activitățile debitorului sunt limitate pe durata procedurii, astfel încât acesta nu se poate ocupa decât de afacerile sale curente.

O cerere de deschidere a unei proceduri de reorganizare judiciară simplificată nu poate fi introdusă decât de către un debitor insolvent. În cadrul acestei proceduri, numai creanțele obișnuite negarantate fac obiectul unei restructurări. Reorganizarea judiciară simplificată nu are efect nici asupra creanțelor privilegiate și garanțiilor, nici asupra creanțelor cu titlul de impozite și cotizații.

O cerere de deschidere a unei proceduri de faliment poate fi introdusă de către un debitor, de către un asociat răspunzător al debitorului, de către un creditor sau de Fondul public de garanție, de pensie de întreținere și de invaliditate din Republica Slovenia. Creditorul trebuie să arate că creanța sa asupra debitorului împotriva căruia solicită deschiderea procedurii este reală și să demonstreze că debitorul are mai mult de două luni de întârziere la plata acestei creanțe. Fondul public de garanție, de pensie de întreținere și de invaliditate din Republica Slovenia trebuie să demonstreze că creanțele salariaților asupra debitorului împotriva căruia se solicită deschiderea procedurii sunt reale și trebuie să demonstreze, de asemenea, că debitorul are mai mult de două luni de întârziere la plata acestor creanțe.

Procedura de restructurare preventivă este inițiată pentru a permite unui debitor care riscă să devină insolvent în cursul anului următor să pună în aplicare, în conformitate cu un acord de restructurare financiară, măsurile adecvate pentru restructurarea obligațiilor sale financiare și celelalte măsuri de restructurare financiară necesare pentru a-i permite să elimine cauzele care ar putea să îl facă insolvent. Debitorii au dreptul de a introduce o cerere de deschidere a unei proceduri de restructurare preventivă. Cererea de deschidere a procedurii de restructurare preventivă trebuie să fie aprobată de creditorii care dețin cel puțin 30 % din toate creanțele financiare asupra debitorului. Debitorul trebuie să atașeze la cererea sa o declarație autenticată de un notar care să indice faptul că respectivii creditori aprobă deschiderea procedurii.

Site-uri internet destinate publicării procedurilor de insolvență

Site-ul internet pe care sunt făcute publice procedurile de insolvență trebuie să publice, pentru fiecare procedură de insolvență:

- datele referitoare la procedurile de reorganizare judiciară, de faliment, de lichidare prin executare silită, de reorganizare judiciară simplificată, de restructurare preventivă și de faliment al succesiunii;
- hotărârile judecătorești adoptate în cursul procedurilor (în afară de excepțiile prevăzute de lege);
- anunțurile de deschidere a procedurii, anunțurile de stabilire a datei ședinței și alte anunțuri sau apeluri la vot pe care instanța le emite în temeiul legii;
- procesele-verbale ale audierilor și ale reuniunilor comitetului creditorilor;
- rapoartele administratorilor și, în cadrul unei proceduri de reorganizare judiciară, rapoartele debitorului insolvent;
- listele creanțelor verificate;
- solicitările părților în cadrul procedurilor, precum și celelalte acte judiciare a căror publicare este obligatorie în temeiul ZFPPIP;
- pentru procedurile de faliment, toate anunțurile de vânzare prin licitație publică și toate cererile de oferte în legătură cu valorificarea masei bunurilor care face obiectul insolvenței.

Site-ul internet destinat publicării procedurilor de insolvență este gestionat de Agenția Națională a Registrelor Publice și a Serviciilor. Publicarea face obiectul unei prezumții legale irefutabile conform căreia partea la procedura de insolvență sau o altă persoană a luat cunoștință de conținutul hotărârii judecătorești, de cererea celeilalte părți la procedură sau de orice alt act juridic în termen de 8 zile de la data publicării respectivului act juridic. Acesta este motivul pentru care site-ul internet este [public și accesibil în mod gratuit](#).

3 Care sunt activele ce fac parte din masa bunurilor care face obiectul insolvenței? Care este regimul activelor dobândite de debitor după deschiderea procedurii de insolvență?

Procedura de reorganizare judiciară

Debitorul își păstrează bunurile după deschiderea procedurii de reorganizare judiciară. Acesta poate să vândă bunurile de care nu are nevoie pentru a-și desfășura activitățile, în cazul în care vânzarea bunurilor respective este inclusă în planul de restructurare financiară printre măsurile de restructurare financiară. După deschiderea procedurii de reorganizare judiciară, debitorul nu poate să contracteze un împrumut sau un credit decât cu consimțământul instanței și pentru o sumă care nu depășește valoarea totală a lichidităților necesare pentru finanțarea funcționării de zi cu zi și pentru acoperirea costurilor procedurii de reorganizare judiciară.

Creațiile care au apărut în legătură cu finanțarea activităților curente ale debitorului în cadrul procedurii de reorganizare judiciară și al procedurii de restructurare preventivă sunt rambursate, în cazul unei eventuale proceduri de faliment ulterioare, din masa generală de repartizare, înainte de rambursarea creanțelor privilegiate (și anume, pentru cheltuielile de procedură).

Proceduri de faliment

Masa bunurilor care fac obiectul insolvenței unui debitor care este o persoană juridică include bunurile debitorului intrat în faliment, la momentul deschiderii procedurii respective, toate bunurile provenite din valorificarea și administrarea masei bunurilor care face obiectul insolvenței și al acțiunilor revocatorii inițiate împotriva debitorului intrat în faliment, bunurile obținute din continuarea activităților, în cazul în care debitorul intrat în faliment continuă să își desfășoare activitățile după deschiderea procedurii de faliment în temeiul ZFPPIPP. Masa bunurilor care face obiectul insolvenței include, de asemenea, bunurile care provin din executarea cererilor față de asociatul debitorului intrat în faliment care răspunde în mod personal, cu excepția lucrurilor necesare pentru ca acesta să își îndeplinească cerințele minime de trai.

Masa bunurilor care face obiectul falimentului debitorului intrat în faliment personal include, de asemenea, toate bunurile dobândite de către debitorul insolvent pe parcursul perioadei de probă, până la eliberarea de obligații sau până la încheierea procedurii de faliment. În caz de faliment personal, următoarele elemente sunt excluse din masa bunurilor care face obiectul falimentului:

- obiectele [lucruri personale (articole de îmbrăcăminte, articole de încălțăminte), obiecte de uz casnic (mobiliier, frigider, aragaz, mașină de spălat rufe), care sunt indispensabile pentru debitor și pentru membrii familiei sale, obiectele care îi sunt absolut necesare pentru exercitarea activității sale profesionale, distincțiile și premiile, verighetele, scrisorile personale, manuscrisele și celelalte documente personale ale debitorului, precum și fotografiile membrilor familiei etc.], și

- prestațiile (prestațiile în temeiul unei pensii de întreținere legale, indemnizațiile în temeiul unei cereri de despăgubire pentru vătămări corporale în conformitate cu normele privind asigurarea de invaliditate, prestațiile de asistență socială etc.).

În plus, masa bunurilor care face obiectul insolvenței în caz de faliment personal nu include prestațiile debitorului care garantează debitorului nivelul minim al protecției sociale (de exemplu, debitorului îi rămâne o sumă cel puțin egală cu 76 % din salariul minim, iar dacă debitorul are în întreținere un membru al familiei sau o altă persoană căreia trebuie să îi asigure întreținerea în temeiul legii, de asemenea suma egală cu prestația prescrisă pentru persoana pe care o are în întreținere).

Debitorul intrat în faliment personal primește același nivel minim al protecției sociale pe care l-ar fi primit în caz de executare individuală.

4 Care sunt competențele debitorului, respectiv ale practicianului în

insolvență?

Competențele și obligațiile instanței

Instanța regională este cea competentă să se pronunțe în cadrul procedurilor de insolvență. Procedurile de insolvență sunt judecate de un judecător unic. Curtea de apel din Ljubljana are competența, la nivel teritorial, de a se pronunța cu privire la căile de atac introduse în toate procedurile de insolvență.

Numirea și mandatele administratorilor

Administratorul este organul din cadrul procedurii de faliment care, în cadrul acestei proceduri, își exercită competențele și sarcinile stabilite prin lege în vederea protejării și a satisfacerii intereselor creditorilor. Administratorul este numit în cadrul procedurilor de reorganizare judiciară și al procedurilor de faliment. Instanța numește administratorul prin decizia de deschidere a procedurii de insolvență. În cadrul unei proceduri de reorganizare judiciară împotriva unei întreprinderi mari, mijlocii sau mici, administratorul este numit printr-o decizie specială începând cu ziua următoare primirii cererii de deschidere a procedurii.

În procedura de reorganizare judiciară, administratorul supraveghează activitățile debitorului. În acest scop, debitorul insolvent este obligat să îi furnizeze administratorului toate informațiile necesare în scopul controlului și să îi acorde accesul la registrele și documentele sale contabile. În cadrul procedurii de reorganizare judiciară, capacitatea juridică a debitorului este limitată. După deschiderea procedurii de reorganizare judiciară, debitorul nu este autorizat decât să administreze afacerile curente (regulate) asociate cu activitatea sa și să își îndeplinească obligațiile care decurg din acestea. După deschiderea procedurii de reorganizare judiciară, debitorul nu poate să dispună de bunurile sale decât în măsura în care acest lucru este necesar pentru desfășurarea activităților regulate; acesta nu poate să contracteze împrumuturi sau credite, nu poate să se constituie garant sau să exercite activități sau să efectueze alte operațiuni care ar antrena un tratament inegal al creditorilor sau să împiedice punerea în aplicare a restructurării financiare. După deschiderea procedurii de reorganizare judiciară, dacă obține acordul instanței, în plus față de gestionarea afacerilor curente, debitorul poate să vândă bunurile de care nu are nevoie pentru activitățile sale, în cazul în care vânzarea respectivelor bunuri imobile este prevăzută în planul de restructurare financiară ca o măsură de restructurare financiară, și să contracteze împrumuturi și credite, însă pentru o sumă care nu depășește valoarea totală a lichidităților necesare pentru finanțarea funcționării curente și pentru acoperirea costurilor procedurii de reorganizare judiciară. Instanța hotărăște să își dea acordul pe baza avizului administratorului și al comitetului creditorilor.

Deschiderea procedurii de faliment a persoanei juridice pune capăt competențelor reprezentanților debitorului, ale agenților și ale altor reprezentanți autorizați să reprezinte debitorul, precum și competențelor conducerii de a gestiona desfășurarea activității debitorului. Aceste competențe sunt transferate către un administrator care gestionează activitățile debitorului insolvent în cursul procedurii de faliment, în funcție de nevoile procedurii, și care reprezintă debitorul:

- în actele de procedură și în alte acte legate de verificarea creanțelor și de dreptul de a delimita garanția de masa bunurilor;
- în actele de procedură și în alte acte legate de acțiunile revocatorii introduse împotriva debitorului insolvent;
- în tranzacțiile juridice și în alte acte necesare pentru valorificarea masei bunurilor care face obiectul insolvenței;
- în exercitarea dreptului de retragere și a altor drepturi pe care debitorul insolvent le dobândește ca o consecință juridică a deschiderii procedurii de faliment și
- în celelalte tranzacții juridice pe care debitorul insolvent le poate pune în aplicare în temeiul legii.

În urma deschiderii procedurii de faliment personal, capacitatea juridică a debitorului intrat în faliment este limitată după cum urmează:

1. acesta nu poate încheia contracte, tranzacții juridice sau alte acte al căror scop este de a dispune de bunurile sale incluse în masa bunurilor care face obiectul falimentului,

2. fără aprobarea instanței, acesta nu poate:

- să contracteze credite sau împrumuturi sau să se constituie garant;

- să deschidă un nou cont curent sau un alt cont de trezorerie;
- să renunțe la succesiune sau la alte drepturi patrimoniale.

Orice tranzacție juridică sau orice alt act juridic al debitorului intrat în faliment care contravine acestor norme nu are efecte juridice, cu excepția cazului în care, în mod excepțional, cealaltă parte contractantă în tranzacțiile juridice sau în celelalte acte juridice referitoare la utilizarea bunurilor incluse în masa bunurilor care face obiectul insolvenței nu avea cunoștință și nu ar fi putut să știe că debitorul făcea obiectul unei proceduri de faliment personal. Ca regulă generală, dovada contrară nefiind admisă, se presupune că cealaltă parte contractantă este la curent cu faptul că o procedură de faliment personal a fost inițiată împotriva debitorului dacă contractul a fost încheiat sau orice altă tranzacție a fost efectuată cel târziu în termen de opt zile de la data publicării hotărârii de deschidere a procedurii de faliment personal pe site-ul internet public al publicării procedurilor de insolvență.

Administratorul nu este implicat în procedura de restructurare preventivă. Capacitatea juridică a debitorului nu este limitată în această procedură. Administratorul nu este implicat nici în procedura de reorganizare judiciară simplificată.

Autorizație pentru a exercita funcția de administrator

Funcția de administrator poate fi exercitată de orice persoană care dispune de o autorizație valabilă din partea Ministrului Justiției pentru a exercita funcția de administrator în procedurile de insolvență și de lichidare judiciară.

Ministrul Justiției eliberează o autorizație pentru a exercita funcția de administrator persoanelor care îndeplinesc următoarele condiții:

- sunt cetățeni ai Republicii Slovenia sau ai unui stat membru al Uniunii Europene sau ai unui stat membru al Spațiului Economic European sau ai unui stat membru al Organizației pentru Cooperare și Dezvoltare Economică și cunosc activ limba slovenă;
- au capacitatea de a încheia contracte și au o stare generală de sănătate bună;
- au obținut cel puțin o diplomă de învățământ superior de prim nivel sau o formare comparabilă dobândită în străinătate, aprobată, recunoscută sau evaluată în conformitate cu legislația care reglementează evaluarea și recunoașterea studiilor, sau dețin o autorizație de a exercita funcțiile de auditor sau de auditor agreat;
- au cel puțin trei ani de experiență profesională în desfășurarea unor activități cu formarea profesională prevăzută;
- dețin o asigurare de răspundere pentru suma minimă asigurată de 500 000 EUR în cursul anului;
- au susținut examenul profesional pentru a exercita funcția de administrator;
- sunt demne de încrederea publică legată de exercitarea acestei funcții;
- au depus la Ministerul Justiției o declarație care atestă faptul că își vor exercita competențele și sarcinile de administrator în mod conștiincios și responsabil și că își vor da silința să finalizeze cât mai curând posibil procedurile și să ramburseze în cel mai eficient mod posibil creditorii în fiecare procedură de insolvență în care sunt numiți.

5 În ce condiții se poate invoca o compensare?

Compensarea unor creanțe la deschiderea unei proceduri de reorganizare judiciară

În cazul în care, la deschiderea unei proceduri de reorganizare judiciară, există în același timp o creanță a unui creditor individual asupra debitorului insolvent și, în contrapartidă, o creanță a debitorului insolvent asupra acestui creditor, se consideră că respectivele creanțe sunt compensate la deschiderea procedurii de reorganizare judiciară. Această regulă se aplică, de asemenea, creanțelor nemonetare și creanțelor care nu sunt încă scadente la deschiderea procedurii de reorganizare judiciară. Deschiderea procedurii de reorganizare judiciară nu produce niciun efect asupra creanțelor garantate și privilegiate, nici asupra drepturilor de separare. În cadrul unei proceduri de reorganizare judiciară împotriva unei întreprinderi mari, mijlocii sau mici, creanțele garantate pot face obiectul unei restructurări financiare.

Compensarea unor creanțe în momentul deschiderii procedurii de faliment

În cazul în care, la deschiderea unei proceduri de faliment, există în același timp o creanță a unui creditor

individual asupra debitorului intrat în faliment și, în contrapartidă, o creanță a debitorului intrat în faliment asupra acestui creditor, se consideră că respectivele creanțe sunt compensate la deschiderea procedurii de faliment. Această regulă se aplică, de asemenea, creanțelor nemonetare și creanțelor care nu sunt încă scadente la deschiderea procedurii de faliment. Creditorul nu își declară creanțele asupra debitorului intrat în faliment în cursul procedurii de faliment, dar trebuie să informeze administratorul cu privire la compensare în termen de trei luni de la data publicării anunțului de deschidere a procedurii de faliment. În cazul în care creditorul nu informează administratorul cu privire la compensare, creditorul este obligat să îi plătească debitorului intrat în faliment cheltuielile și alte prejudicii pe care acesta le-a suferit din cauza omisiunii creditorului. În cazul în care creanța creditorului asupra debitorului intrat în faliment este legată de o condiție, compensarea se acordă dacă creditorul solicită acest lucru și dacă instanța își dă acordul cu privire la punerea în aplicare a compensării.

Creanța asupra debitorului intrat în faliment care a survenit înainte de deschiderea procedurii de faliment și pe care noul creditor a dobândit-o după deschiderea procedurii de faliment în urma cesiunii din partea unui creditor anterior nu poate fi compensată de creanța în contrapartidă a debitorului intrat în faliment asupra noului creditor care a fost formată înainte de procedura de faliment.

Creanța creditorului asupra debitorului intrat în faliment apărută înainte de inițierea procedurii de faliment nu poate face obiectul unei compensări cu creanța debitorului intrat în faliment asupra aceluiași creditor apărută după deschiderea procedurii de faliment.

6 Ce efecte are o procedură de insolvență asupra contractelor în curs la care debitorul este parte?

Din momentul deschiderii unei proceduri de faliment, ordinele de executare a unor tranzacții juridice sau a altor acte juridice în numele debitorului, pe care debitorul le-a emis înainte de deschiderea procedurii de faliment, încetează să se mai aplice. După deschiderea unei proceduri de faliment, prestatorii de servicii de plată nu trebuie să efectueze nicio plată suportată din activele financiare ale unui debitor insolvent pe baza unei decizii de executare sau a unei decizii de recuperare prin executare silită. Din momentul deschiderii unei proceduri de faliment, ofertele emise de debitorul intrat în faliment înainte de deschiderea procedurii de faliment încetează să mai fie valabile, cu excepția cazului în care destinatarul a acceptat oferta înainte de deschiderea procedurii de faliment.

Din momentul deschiderii unei proceduri de faliment, administratorul poate rezilia contractele de închiriere și de leasing pe care debitorul intrat în faliment le-a încheiat înainte de deschiderea procedurii de faliment, cu un preaviz de o lună, fără a ține cont de dispozițiile legislative generale sau de normele convenite prin contract. În cazul în care debitorul intrat în faliment exercită un drept de reziliere, termenul de reziliere începe să curgă din ultima zi a lunii în care cealaltă parte la contract a primit declarația de reziliere a debitorului intrat în faliment și expiră în ultima zi a lunii următoare. Cealaltă parte contractantă are dreptul de a solicita debitorului intrat în faliment despăgubirea pentru prejudiciul pe care l-a suferit ca urmare a faptului că dreptul de reziliere a fost exercitat cu încălcarea normelor generale. Creanța sa privind repararea prejudiciului trebuie să fie declarată în procedura de faliment și se calculează din masa de repartizare în conformitate cu normele prevăzute în legea privind plata creanțelor creditorilor.

Deschiderea unei proceduri de faliment nu are niciun efect asupra unui acord de compensare sau asupra unui contract financiar calificat care intră sub incidența normelor prevăzute într-un acord de compensare. În cazul în care, după compensarea drepturilor și obligațiilor reciproce în conformitate cu normele stabilite în acordul de compensare, asupra debitorului intrat în faliment apare o creanță financiară netă a celeilalte părți contractante, aceasta din urmă trebuie să declare această creanță în cadrul procedurii de faliment și să fie rambursată din masa comună, în conformitate cu normele din ZFPPIP privind plata creanțelor creditorilor.

7 Ce efecte are o procedură de insolvență asupra acțiunilor intentate de creditori individuali (cu excepția proceselor aflate pe rol)?

Interzicerea măsurilor de executare sau a măsurilor asigurătorii

În principiu, după deschiderea unei proceduri de insolvență împotriva unui debitor insolvent, legea interzice deciziile de executare sau deciziile asigurătorii, cu excepția cazurilor prevăzute de lege.

După deschiderea procedurii de restructurare preventivă împotriva unui debitor, nu este permis să se emită un ordin de executare sau o garanție de recuperare a creanței care face obiectul restructurării preventive.

Suspendarea procedurilor de executare sau a procedurilor asigurătorii deja inițiate

Procedura de executare sau procedura asigurătorie care a fost inițiată împotriva debitorului insolvent înainte de deschiderea procedurii de reorganizare judiciară este suspendată prin deschiderea procedurii de reorganizare judiciară și nu poate fi reluată decât în temeiul unei decizii a instanței care conduce procedura de reorganizare judiciară, această decizie fiind definită prin lege ca bază pentru continuarea procedurii de executare sau a procedurii asigurătorii.

Deschiderea unei proceduri de faliment are următoarele consecințe juridice pentru procedurile de executare sau procedurile asigurătorii care au fost inițiate împotriva debitorului insolvent înainte de deschiderea procedurii:

- în cazul în care, în cadrul unei proceduri de executare sau al unei proceduri asigurătorii care include un drept de gaj asupra unui bun imobil sau asupra unui bun mobil, creditorul nu a obținut încă un drept de separare înainte de deschiderea procedurii de faliment, procedura de executare sau procedura asigurătorie este oprită de deschiderea procedurii de faliment;
- în cazul în care, în cadrul unei proceduri de executare sau al unei proceduri asigurătorii care include un drept de gaj asupra unui bun imobil sau asupra unui bun mobil, creditorul a obținut un drept de separare înainte de deschiderea procedurii de faliment și dacă vânzarea bunului care face obiectul dreptului de separare nu a fost efectuată înainte de deschiderea procedurii de faliment, procedura de executare sau procedura asigurătorie este suspendată de deschiderea procedurii de faliment;
- în cazul în care, în cadrul unei proceduri de executare inițiate înainte de deschiderea procedurii de faliment, creditorul a obținut un drept de separare și dacă vânzarea bunului care face obiectul dreptului de separare a fost efectuată înainte de deschiderea procedurii de faliment, deschiderea procedurii de faliment nu are niciun efect asupra desfășurării procedurii de executare;
- deschiderea procedurii de faliment pune capăt procedurii asigurătorii prin intermediul unei măsuri provizorii sau al unei măsuri preliminare, iar toate acțiunile desfășurate în cadrul procedurii respective sunt anulate.

Procedura de executare sau procedura asigurătorie care a fost inițiată împotriva debitorului înainte de deschiderea procedurii de restructurare preventivă pentru recuperarea sau garantarea creanței financiare care face obiectul restructurării preventive este suspendată de deschiderea procedurii de restructurare preventivă. Instanța de executare se pronunță cu privire la suspendarea procedurii de executare sau a procedurii asigurătorii la cererea debitorului.

Principiul concentrării procedurii de faliment

Creditorul nu poate depune o cerere de executare a unei obligații care a apărut înainte de deschiderea procedurii de faliment, împotriva debitorului intrat în faliment, decât în cadrul procedurii de faliment inițiate împotriva acestui debitor și în conformitate cu normele procedurii respective [norme privind declararea și verificarea creanțelor, sesizarea instanțelor (introducerea unei căi de atac) în ceea ce privește creanțele contestate etc.].

8 Ce efecte are o procedură de insolvență asupra continuării proceselor în curs de soluționare în momentul deschiderii procedurii de insolvență?

În cazul în care creditorul a inițiat o procedură civilă pentru a obține rambursarea creanțelor sale înainte de deschiderea procedurii de faliment, procedura civilă este suspendată de deschiderea procedurii de faliment, în conformitate cu dispozițiile Codului de procedură civilă. Creditorul care a inițiat o procedură civilă înainte de deschiderea procedurii de faliment pentru a obține rambursarea creanțelor sale trebuie, de asemenea, să-și declare creanța în cadrul procedurii de faliment.

Prin publicarea deciziei privind verificarea creanțelor, motivul suspendării procedurii ia sfârșit ca urmare a apariției consecințelor juridice ale procedurii de faliment. În cazul în care creanța creditorului este admisă, avantajul juridic care rezultă din hotărârea instanței referitoare la această creanță dispăre. Se pune capăt procedurii civile. Creditorul este rambursat cu un procent proporțional identic cu cel al celorlalți creditori ale

căror creanțe obișnuite negarantate au fost admise în procedura de faliment.

În cazul în care creanța creditorului în procedura de faliment este contestată de administrator, creditorul trebuie să solicite, în termen de o lună de la publicarea deciziei de verificare a creanțelor, continuarea procedurii civile suspendate. În acest caz, creditorul nu solicită, în procedura civilă, decât constatarea existenței creanței. În cazul în care creanța creditorului în procedura de faliment este contestată de un alt creditor, creditorul trebuie, în termen de o lună de la publicarea deciziei de verificare a creanțelor, să extindă calea de atac la creditorul care a contestat creanța, în calitate de nou pârât. În cazul în care existența creanței sale este stabilită în cadrul procedurii civile, creditorul este rambursat, în cadrul procedurii de faliment, cu un procent proporțional, identic cu cel al celorlalți creditori ale căror creanțe obișnuite negarantate au fost admise în procedura de faliment.

9 Care sunt principalele caracteristici ale participării creditorilor la procedura de insolvență?

În cadrul procedurii principale de insolvență, actele de procedură sunt efectuate de către fiecare creditor care demonstrează o creanță asupra debitorului insolvent în cadrul acestei proceduri. În general, fiecare creditor (ca parte) are dreptul, în cadrul procedurilor de insolvență, să introducă o cale de atac împotriva fiecărei decizii a instanței, cu excepția cazului în care legea prevede, pentru anumite decizii, că o cale de atac nu poate fi formulată decât de către anumite părți. Calea de atac trebuie să fie introdusă în termen de 15 zile. Termenul începe să curgă, pentru persoanele pentru care decizia trebuie notificată în conformitate cu ZFPPIPP, de la data notificării deciziei, și, pentru celelalte persoane, de la data publicării deciziei.

În cadrul unei proceduri de insolvență, creditorii pot, de asemenea, să întreprindă acțiuni procedurale prin intermediul comitetului creditorilor, care este autorizat, în numele tuturor părților la procedură, să efectueze acțiunile procedurale prevăzute de lege. Comitetul creditorilor este format în cadrul procedurilor de reorganizare judiciară; cu toate acestea, în cadrul unei proceduri de faliment, acesta este format numai la cererea creditorilor.

Procedura de reorganizare judiciară

Comitetul creditorilor

În procedura de reorganizare judiciară, instanța numește, în vederea protejării intereselor creditorilor, un comitet al creditorilor care are dreptul, în cadrul exercitării drepturilor și competențelor sale, să examineze registrele contabile (să verifice activitatea și situația financiară a debitorului) și să prezinte cererile și avizele necesare pentru protecția creditorilor în cursul procedurii. În procedura de reorganizare judiciară pentru restructurarea financiară a unui debitor insolvent, comitetul creditorilor poate, în anumite condiții legale, să adopte o decizie de majorare a capitalului social prin noi contribuții în numerar sau în natură, al căror obiect privește creanțele asupra debitorului insolvent.

În scopul de a asigura o mai mare eficacitate a restructurării financiare a întreprinderilor mijlocii și mari, legea a fost modificată la sfârșitul anului 2013 pentru a introduce în legislație norme speciale aplicabile în cadrul procedurii de reorganizare judiciară a acestor întreprinderi care au consolidat, în special, situația juridică a creditorilor. De la ultimele modificări aduse legii în 2016, normele privind această procedură se aplică, de asemenea, întreprinderilor mici. Pentru a-și exercita (în mod corect) atribuțiile în cadrul unei proceduri de reorganizare judiciară, administratorul are nevoie de experiență și calificări semnificative; în consecință, instanța nu aplică regula numirii administratorului în mod automat, ci poate alege administratorul după propria voință. În cazul în care creditorii, în conformitate cu noile dispoziții legale, din proprie inițiativă, propun deschiderea procedurii de reorganizare judiciară împotriva debitorului insolvent, instanța va numi ca administrator persoana propusă de solicitanți. Conform noilor norme, comitetul creditorilor poate numi un reprezentant al creditorilor. Acest lucru permite comitetului creditorilor să asigure o monitorizare (operațională) mai eficientă a activităților societății în cauză și a procedurilor de management în cadrul punerii în aplicare a măsurilor de restructurare financiară care intră în sfera sa de competență (de exemplu, măsuri de restructurare a întreprinderii pentru a optimiza costurile de exploatare și a îmbunătăți eficacitatea activităților societății). Competențele comitetului creditorilor au fost consolidate, de asemenea, de posibilitatea de a modifica planul de restructurare financiară.

Căi de atac aflate la dispoziția unui creditor individual în procedura de reorganizare judiciară

Fiecare creditor sau administrator poate introduce o cale de atac împotriva desfășurării procedurii de

reorganizare judiciară:

- dacă debitorul nu este insolvent și își poate îndeplini pe deplin și în timp util toate obligațiile care îi revin;
- dacă debitorul insolvent poate să își îndeplinească obligațiile într-o mai mare măsură sau într-o perioadă de timp mai scurtă decât cea pe care o propune în cererea sa de reorganizare judiciară;
- în cazul în care este puțin probabil ca realizarea planului de restructurare financiară să permită debitorului să își recapete solvabilitatea, atât pe termen scurt, cât și pe termen lung;
- dacă este puțin probabil ca, validând reorganizarea judiciară propusă de către debitor, creditorii să beneficieze de condiții mai favorabile de plată a creanțelor decât în cazul deschiderii unei proceduri de faliment împotriva debitorului sau
- dacă comportamentul debitorului insolvent contravine normelor care impun restricții cu privire la activitățile pe care le poate desfășura în cursul procedurii de reorganizare judiciară sau dacă acesta are mai mult de 15 zile de întârziere la plata salariilor angajaților, pe baza salariului minim, sau la plata impozitelor și a contribuțiilor pe care angajatorul trebuie să le plătească odată cu plata salariilor angajaților.

Orice creditor a cărui creanță este afectată de reorganizarea judiciară autorizată poate solicita instanței să anuleze respectiva reorganizare judiciară autorizată dacă debitorul insolvent este în măsură să ramburseze toate creanțele creditorilor afectați de reorganizarea judiciară menționată. Acțiunea revocatorie trebuie formulată în termen de șase luni de la expirarea termenului de plată a creanțelor prevăzut în decizia de autorizare a reorganizării judiciare. Orice creditor a cărui creanță este afectată de reorganizarea judiciară autorizată poate solicita instanței să anuleze respectiva reorganizare judiciară autorizată dacă decizia a fost adoptată în mod fraudulos. Acțiunea revocatorie trebuie formulată în termen de doi ani de la data intrării în vigoare a deciziei de autorizare a reorganizării judiciare.

Procedura de faliment

Comitetul creditorilor

În cadrul unei proceduri de faliment, comitetul creditorilor are, de asemenea, dreptul de a inspecta toate documentele deținute de administratorul din procedura de faliment și toate documentele pe care administratorul trebuie să le gestioneze în cadrul procedurii. În cadrul unei proceduri de faliment, comitetul creditorilor își dă:

- avizul privind finalizarea chestiunilor urgente ale debitorului care a intrat în faliment;
- acordul cu privire la continuarea activităților debitorului care a intrat în faliment;
- avizul referitor la propunerea de plan a administratorului privind desfășurarea procedurii de faliment;
- avizul cu privire la decizia de vânzare a bunurilor;
- acordul în cazul în care prețul de pornire stabilit pentru vânzare este mai mic decât jumătate din valoarea lichidativă estimată a bunurilor;
- avizul privind estimarea previzională a costurilor procedurii de faliment de către administrator și modificarea acestei estimări;
- avizul privind închiderea procedurii de faliment.

În cadrul procedurii simplificate de reorganizare judiciară și al procedurii de restructurare preventivă, nu se constituie un comitet al creditorilor.

10 În ce mod poate practicianul în insolvență să utilizeze sau să dispună de activele care fac parte din patrimoniu?

Într-o procedură de faliment, administratorul este reprezentantul legal al debitorului intrat în faliment și, în această calitate, este autorizat să administreze și să valorifice masa bunurilor care face obiectul insolvenței.

Administratorul judiciar administrează masa bunurilor care face obiectul insolvenței, în special oferind bunurile debitorului intrat în faliment spre închiriere și investind activele financiare ale acestuia. Acesta poate, de asemenea, să încheie o tranzacție judiciară sau nejudiciară, pentru care sunt necesare avizul comitetului creditorilor și acordul instanței. După deschiderea procedurii de faliment, bunurile debitorului intrat în faliment pot fi oferite spre închiriere sau leasing numai dacă aceste operațiuni nu întârzie vânzarea bunurilor. Contractul de închiriere sau de leasing poate fi încheiat numai sub forma unui contract cu durată limitată și pentru o durată de închiriere sau de leasing care nu trebuie să depășească un an. Cu aprobarea instanței, administratorul poate,

în favoarea locatarului, să instituie un drept de preempțiune cu privire la bunurile oferite spre închiriere.

Administratorul este obligat să respecte normele de drept, de asemenea, în ceea ce privește investiția activelor financiare ale debitorului intrat în faliment. Nu este permis să se investească activele în cauză decât în titluri de creanță emise de Republica Slovenia sau de orice alt stat membru al Uniunii Europene, de Banca Centrală Europeană, de Banca Sloveniei sau de o bancă centrală dintr-un alt stat membru al Uniunii Europene, în titluri de creanță (cu excepția titlurilor subordonate) emise de o bancă stabilită în Republica Slovenia sau de o instituție de credit cu sediul într-un alt stat membru al Uniunii Europene. Administratorul poate efectua depozite în numerar numai la o bancă stabilită în Republica Slovenia sau la o instituție de credit cu sediul într-un alt stat membru al Uniunii Europene.

În cadrul valorificării bunurilor, administratorul judiciar efectuează vânzarea bunurilor debitorului care a intrat în faliment, recuperează creanțele acestuia și efectuează orice alt act juridic în vederea exercitării drepturilor patrimoniale ale debitorului. Contractul de vânzare a bunurilor debitorului care a intrat în faliment nu poate fi încheiat decât pe baza unei licitații publice sau a unei proceduri de ofertare închise. În circumstanțe excepționale, contractul poate fi încheiat pe baza unor negocieri directe cu cumpărătorul. Vânzarea începe cu (prima) decizie judiciară de vânzare. Instanța se pronunță cu privire la vânzare, la propunerea administratorului și pe baza avizului comitetului acționarilor. Atunci când vânzarea se referă la bunurile asupra cărora creditorul privilegiat dispune de un drept de satisfacere a cerințelor prioritare (drept de gaj instituit), avizul respectivului creditor este necesar, de asemenea. În decizia sa prin care se pronunță, pentru prima oară, cu privire la vânzarea unui bun, instanța stabilește:

1. condițiile vânzării;
2. prețul de vânzare pentru licitațiile publice sau prețul de pornire pentru procedurile de ofertare închise și
3. valoarea garanției.

În cazul în care licitația publică sau procedura de ofertare pentru vânzarea bunurilor, organizată în temeiul primei decizii de vânzare, nu are succes, instanța poate, în decizia sa suplimentară de vânzare:

1. fie:

— să decidă din nou că vânzarea trebuie să fie efectuată pe baza unei licitații publice sau a unei proceduri de ofertare închise și

— să stabilească un preț sau un preț de pornire mai mic decât cele stabilite în prima decizie;

2. fie să decidă să organizeze o procedură de ofertare deschisă în vederea unei vânzări cu negocieri directe.

Instanța stabilește prețul de pornire în cadrul procedurii de ofertare închise în funcție de valoarea estimată a bunurilor. Prețul de pornire stabilit în prima decizie de vânzare nu poate fi mai mic decât jumătate din valoarea lichidativă estimată. Printr-o decizie suplimentară, instanța stabilește prețul de pornire sau prețul de referință la o sumă care este mai mică decât jumătate din valoarea estimată a activelor pe baza valorii lor de lichidare, cu acordul comitetului creditorilor sau al unui creditor distinct.

11 Ce creanțe se înregistrează la masa bunurilor care face obiectul insolvenței debitorului și care este regimul creanțelor apărute după deschiderea procedurii de insolvență?

Într-o procedură de faliment, creditorii trebuie să își declare creanțele asupra debitorului intrat în faliment apărute înainte de deschiderea procedurii de faliment, cu excepția celor a căror declarare nu este prevăzută de lege. Creditorul răspunzător de obligația debitorului intrat în faliment în calitatea sa de codebitor solidar, de garant sau de gajist trebuie, de asemenea, să declare, în cadrul procedurii de faliment, eventuala sa creanță născută în urma unei căi de atac, care nu era încă apărută înainte de deschiderea procedurii de faliment, cu condiția suspensivă că va obține, ca urmare a plății acestei creanțe după deschiderea procedurii de faliment, creanța asupra debitorului intrat în faliment născută în urma căii de atac. În cazul în care, în afară de debitorul intrat în faliment, alți codebitori solidari sau garanți sunt responsabili de executarea creanței creditorului, acesta

poate, în cadrul procedurii de faliment, să declare și să evalueze valoarea totală a creanței până la plata integrală a acesteia, cu condiția rezolutorie care este îndeplinită în cazul în care creanța sa este plătită de un alt codebitor solidar sau garant. În cazul în care creditorul nu ține seama de termenul de declarare, creanța sa asupra debitorului intrat în faliment se stinge și instanța respinge declararea tardivă a creanței.

În procedura de faliment, nu este necesar să se declare creanța prioritară pentru plata salariului și a indemnizațiilor lucrătorilor a căror activitate în urma deschiderii procedurii de faliment devine inutilă, pentru perioada cuprinsă de la începutul procedurii de faliment până la expirarea termenului de preaviz și de concediere a lucrătorilor al căror contract de muncă a fost reziliat de către administrator, dat fiind că activitatea acestora în urma deschiderii procedurii de faliment sau în cursul procedurii a devenit inutilă. Același lucru este valabil, de asemenea, în ceea ce privește anumite creanțe referitoare la declararea și plata taxelor, nefiind necesar ca acestea să fie declarate.

În cazul în care creanța este garantată cu un drept de separare a bunurilor, creditorul este obligat, de asemenea, în cadrul procedurii de faliment, să declare respectivul drept în termenul prevăzut pentru declararea acestei creanțe garantate. În cazul în care, în conformitate cu situația existentă la momentul deschiderii procedurii de faliment, asupra bunului imobil este înscris un drept de proprietate în beneficiul debitorului intrat în faliment, iar acest drept de proprietate este delimitat de o ipotecă înregistrată sau de o ipotecă maximă a cărei înscriere a intrat în vigoare înainte de deschiderea procedurii de faliment, se consideră că această ipotecă sau ipoteca maximă și creanța sunt declarate în timp util în cadrul procedurii de faliment.

În procedura de faliment, creditorii trebuie să își declare drepturile preferențiale, apărute înainte de deschiderea procedurii, în termen de trei luni de la data declarării deschiderii procedurii de faliment. În cazul în care creditorul nu ține seama de termenul de declarare a dreptului de separare, acest drept nu se stinge. În cazul în care administratorul vinde activele care fac obiectul unor drepturi preferențiale care nu au fost declarate, creditorul preferențial își pierde dreptul, dar va putea solicita să i se plătească o sumă de bani, obținută din vânzarea acestor active, din care au fost deduse costurile de vânzare. Creditorul preferențial nu are nici dreptul de a solicita despăgubiri pentru prejudiciul suferit. De asemenea, creditorul își pierde dreptul de separare și dreptul la plata unei sume de bani dacă nu le declară înainte de publicarea planului primei împărțiri globale.

Obligațiile debitorului intrat în faliment apărute după deschiderea procedurii de faliment (cu câteva excepții) sunt considerate costuri de procedură. Aceste costuri sunt împărțite între:

- costuri de funcționare (salarii și alte indemnizații plătite persoanelor care desfășoară activități necesare în cadrul procedurii de faliment, inclusiv impozitele și cotizațiile pe care angajatorul trebuie să le calculeze și să le plătească simultan cu aceste salarii și indemnizații; costurile aferente administratorului; costurile cu electricitatea, apa, încălzirea, telefonul și alte costuri legate de utilizarea unor localuri comerciale necesare în cadrul procedurii de faliment; prime de asigurare a bunurilor incluse în masa bunurilor care face obiectul insolvenței; costuri de publicare; cheltuieli de judecată ale debitorului intrat în faliment legate de contestarea creanțelor; costuri aferente serviciilor contabile, administrative și altor servicii necesare în cadrul procedurii de faliment etc.);

- costuri ocazionale (plata creanțelor apărute în timpul procedurii de reorganizare judiciară; executarea unei obligații în temeiul unui contract bilateral reciproc nerealizat; executarea unei obligații în temeiul realizării unor acte juridice urgente și în caz de continuitate a activității; costuri de evaluare a bunurilor și costuri ale celorlalte demersuri legate de realizarea vânzării etc.).

12 Care sunt normele care reglementează înregistrarea, verificarea și admiterea creanțelor?

Prin declararea creanței sale, creditorul dobândește dreptul de a efectua acte procedurale în cadrul procedurii principale de insolvență. Creanța trebuie să fie declarată în termenul stabilit. Creanțele apărute înainte de deschiderea procedurii de insolvență trebuie să fie declarate.

În cadrul procedurii de reorganizare judiciară, se realizează notificarea și verificarea creanțelor, în special pentru a aprecia legitimitatea creditorului de a vota în acest cadru. Creanțele trebuie să fie declarate în termen de 30 de zile de la data publicării anunțului de deschidere a procedurii pe site-ul internet al Agenției Naționale pentru Registrele Publice și Servicii (AJPES). În cazul în care nu reușește să-și declare creanțele sau le declară după

expirarea acestui termen, creditorul nu își pierde creanțele, ci numai dreptul său de vot.

În cadrul procedurii de faliment, notificarea și verificarea creanțelor constituie baza pentru determinarea modului în care va fi distribuită masa de repartizare. În cadrul acestei proceduri, creditorii trebuie să își declare creanțele în termen de trei luni de la data publicării anunțului de deschidere a procedurii pe site-ul internet al AJPES.

În cadrul unui faliment personal, creditorul nu pierde creanța dacă aceasta este declarată după expirarea termenului, dar administratorul o înscrie pe lista creanțelor suplimentare.

Creditorul împotriva căruia a fost introdusă o acțiune de contestare a actelor juridice ale debitorului intrat în faliment trebuie să declare, în cadrul procedurii de faliment, în termen de o lună de la notificarea acțiunii respective, drept creanță eventuală, creanța care va apărea în cazul în care cererea este admisă. Creditorul trebuie să își declare creanța pentru despăgubirea prejudiciului produs ca urmare a rezilierii, de către administrator, a unui contract de închiriere sau a unui contract care nu este realizat la nivel bilateral, în termen de o lună de la data primirii declarației debitorului intrat în faliment cu privire la exercitarea dreptului de reziliere sau de retragere.

Conținutul creanței

Declararea unei creanțe în procedura de insolvență trebuie să conțină:

1. cererea de admitere a creanței în cadrul procedurii;
2. descrierea faptelor, din care să reiasă temeinicia cererii, precum și mijloacele de probă ale faptelor respective, inclusiv documentele justificative anexate.

Declararea unei creanțe în cadrul procedurii de faliment trebuie să conțină, de asemenea, informații cu privire la contul în care trebuie să fie plătită creanța și, în cazul în care creditorul a inițiat o procedură civilă sau o altă procedură pentru a invoca creanța sa înainte de deschiderea procedurii de faliment, este necesar să se indice, de asemenea, informațiile privind instanța sau celelalte organisme competente sesizate cu procedura, precum și numărul de înregistrare al procedurii.

Cererea de admitere a creanței trebuie să conțină:

1. valoarea creanței principale;
2. în cazul în care creditorul, în procedura de insolvență, invocă dobânzile în plus față de creanța sa principală: valoarea capitalizată a eventualelor dobânzi calculate pentru perioada cuprinsă între data scadenței și data deschiderii procedurii de insolvență; în cazul unor creanțe privilegiate, administratorul calculează valoarea capitalizată a dobânzii;
3. în cazul în care creditorul, în procedura de insolvență, invocă, în plus față de creanța sa principală, costurile ocazionate de contestarea creanței în procedură judiciară sau alte proceduri înainte de deschiderea procedurii de insolvență: cuantumul acestor costuri;
4. în cazul în care creditorul invocă creanța sa drept creanță privilegiată: cererea ca, la momentul împărțirii, această creanță să aibă prioritate la plată;
5. în cazul în care creditorul invocă creanța sa drept creanță eventuală: descrierea circumstanțelor a căror apariție înseamnă că este îndeplinită condiția suspensivă sau rezolutorie de care este legată respectiva creanță.

Creditorul poate, în cadrul procedurii de insolvență, să utilizeze aceeași cerere pentru înscrierea mai multor creanțe.

Procedura de verificare a creanțelor

Procedura de verificare a creanțelor cuprinde trei etape:

1. Declarația administratorului cu privire la creanțele declarate:

Administratorul se pronunță cu privire la admiterea sau contestarea creanțelor întocmind *lista de bază a*

creanțelor verificate. Pe această listă, administratorul notează pentru fiecare dintre creanțe dacă o admite sau o contestă. Instanța publică lista respectivă pe site-ul său de internet destinat publicării documentelor privind procedurile de insolvență. Creditorii au posibilitatea de a invoca eventuale erori în ceea ce privește luarea în considerare a creanțelor declarate pe lista de bază în termen de 15 zile de la data publicării acesteia, introducând o *oposiție la lista de bază*. În cazul în care opoziția creditorului este întemeiată, administratorul efectuează corectarea listei de bază.

2. Declarația creditorilor cu privire la creanțele declarate de către alți creditori:

Orice creditor care și-a declarat în timp util creanța în cadrul procedurii poate contesta creanțele celorlalți creditori introducând o *oposiție împotriva creanțelor*. Creditorul trebuie să transmită opoziția împotriva creanței în termen de 15 zile în cadrul procedurii de reorganizare judiciară și, în cadrul procedurii de faliment, în termen de o lună de la data publicării listei creanțelor verificate. În procedurile de faliment personal și de reorganizare judiciară, o astfel de opoziție poate fi introdusă, de asemenea, de către debitorul insolvent în calitate de parte la procedură. Declarațiile creditorilor și ale debitorului cu privire la creanțele contestate sunt înscrise de administrator pe *lista completată a creanțelor verificate*. Eventualele erori privind neluarea în considerare a opoziției formulate trebuie să fie invocate introducând o opoziție la lista completată.

3. Hotărârea judecătorească de verificare a creanțelor:

Instanța hotărăște să efectueze verificarea creanțelor emițând o *decizie de verificare a creanțelor*. În temeiul respectivei decizii, administratorul întocmește *lista finală a creanțelor verificate*, pe care instanța o publică împreună cu decizia de verificare a creanțelor.

În decizia privind verificarea creanțelor, instanța se pronunță cu privire la obiecțiile, la creanțele recunoscute și contestate și la creanțele care ar putea fi dovedite și decide cine trebuie să depună o cerere în cadrul unei alte proceduri (de exemplu, o procedură civilă) pentru constatarea unei creanțe. Termenul de introducere a căii de atac este de o lună.

13 Care sunt normele care reglementează distribuția veniturilor încasate în urma valorificării activelor? Care este ordinea de preferință a creanțelor și drepturilor creditorilor în funcție de rangul acestora?

Masa bunurilor care face obiectul insolvenței este constituită din bunurile debitorului intrat în faliment care sunt valorificate în cadrul procedurii de faliment pentru a acoperi costurile aferente procedurii și a rambursa creanțele. Legislația face distincție între masa generală a bunurilor care face obiectul insolvenței și masa specifică a bunurilor care face obiectul insolvenței. Masa specifică a bunurilor care face obiectul insolvenței este constituită din bunurile asupra cărora există un drept de separare a bunurilor sau a activelor financiare care provin din valorificarea acestor bunuri. Pentru fiecare bun specific care face obiectul unui drept de separare a bunurilor, este necesar să se formeze o masă specifică a bunurilor care face obiectul insolvenței, precum și să se gestioneze și să se administreze respectivul bun separat de bunurile incluse în masa generală a bunurilor care face obiectul insolvenței și de bunurile care constituie alte mase specifice.

Partea valorificată din masa bunurilor care face obiectul insolvenței constituie o masă comună și este destinată plății creditorilor. Masa generală comună este constituită din activele financiare provenite din valorificarea masei generale a bunurilor care face obiectul insolvenței din care se deduc cheltuielile aferente procedurii de faliment. Masa specifică comună este constituită din activele financiare provenite din valorificarea masei specifice a bunurilor care face obiectul insolvenței din care se scad cheltuielile legate de respectiva valorificare.

În ceea ce privește dreptul de satisfacere prioritară în cadrul procedurii de faliment, creanțele care au apărut înainte de deschiderea procedurii se clasifică după cum urmează:

- creanțe garantate a căror plată este garantată prin dreptul de separare a bunurilor, care include dreptul de satisfacere prioritară a unei creanțe asupra unui bun specific, și
- creanțe negarantate dintre care, în procedura de faliment, creanțele privilegiate sunt plătite primele, fiind urmate de creanțele obișnuite, apoi de creanțele subordonate și, în ultimul rând, de creanțele persoanelor juridice.

Creanțele garantate sunt creanțe a căror plată este garantată de dreptul de separare a bunurilor. Dreptul de separare a bunurilor este orice drept care include un drept de satisfacere prioritară a unei creanțe asupra unui anumit bun. Cel mai frecvent drept de separare a bunurilor este dreptul de gaj. În procedura de faliment, creanțele garantate sunt plătite în mod prioritar din încasările din vânzarea bunurilor care fac obiectul unui drept de separare a bunurilor.

Creanțele negarantate sunt creanțe a căror plată nu este garantată de dreptul de separare a bunurilor. În ceea ce privește satisfacerea acestora din bunurile care fac obiectul unui drept de separare a bunurilor, aceste creanțe sunt subordonate plății creanțelor garantate. La satisfacerea acestora din bunurile rămase, creanțele sunt plătite în următoarea ordine: (1) creanțe privilegiate, (2) creanțe obișnuite și (3) eventuale creanțe subordonate.

- Creanțele privilegiate sunt creanțe (negarantate) despre care legea prevede că vor fi rambursate în mod prioritar, înainte de creanțele obișnuite (negarantate) (de exemplu salariile și indemnizațiile salariale din ultimele șase luni dinainte de deschiderea procedurii de insolvență, indemnizația plătită lucrătorilor, cotizațiile neplătite etc.). În cazul în care procedura de faliment este inițiată din cauza rezultatului negativ al procedurii de reorganizare judiciară, creanțele născute în cursul procedurii de reorganizare judiciară au o prioritate absolută și sunt rambursate înainte de creanțele privilegiate.
- Creanțele obișnuite sunt creanțe negarantate care nu sunt nici privilegiate, nici subordonate.
- Creanțele subordonate sunt creanțe negarantate care nu sunt rambursate decât după plata celorlalte creanțe negarantate, pe baza relației juridice dintre debitor și creditor și dacă debitorul este insolvent. În cadrul reorganizării judiciare, creanțele subordonate pot fi convertite în participații. În cazul în care creanțele subordonate nu au fost transferate sub forma unei contribuții în natură, autorizarea reorganizării judiciare are ca efect stingerea acestor creanțe.

Drepturile societăților (acțiuni sau participații) nu prezintă caracteristicile (juridice) ale drepturilor personale și le conferă acționarilor/asociaților dreptul la o parte proporțională din reziduul masei bunurilor care face obiectul insolvenței.

Înainte de rambursarea creditorilor, o sumă necesară pentru plata cheltuielilor aferente procedurii de faliment este dedusă din masa bunurilor care face obiectul insolvenței (masa comună). Creditorii sunt rambursați în următoarea ordine: în primul rând, creditorii separați ale căror creanțe sunt garantate printr-un drept de separare (de exemplu, o ipotecă) sunt rambursați pe baza activelor acoperite de garanție (masa de repartizare specifică). În continuare, creditorii ale căror creanțe provin din contracte sau din alte tranzacții juridice încheiate de către debitorul intrat în faliment în cursul perioadei cuprinse între deschiderea procedurii de reorganizare judiciară și inițierea procedurii de faliment, în conformitate cu legea care limitează activitățile efectuate în cadrul procedurii de reorganizare judiciară, apoi creditorii privilegiați (lucrătorii) și, în sfârșit, ceilalți creditori care dețin creanțe ordinare negarantate și cei care dețin creanțe subordonate. Eventualul sold restant care provine din valorificarea bunurilor este repartizat între asociați.

14 Care sunt condițiile și efectele închiderii procedurii de insolvență (în special prin concordat)?

Procedura de reorganizare judiciară

Reorganizarea judiciară votată de creditorii trebuie, de asemenea, să fie aprobată de instanță. Prin decizia sa de autorizare a reorganizării judiciare, instanța:

1. decide să autorizeze reorganizarea judiciară;
2. ia act de conținutul reorganizării autorizate, indicând:
 - cota-parte de plată a creditorilor;
 - termenele de plată a acestor creanțe și
 - rata dobânzii aplicabile creanțelor în perioada cuprinsă între deschiderea procedurii de reorganizare judiciară și expirarea termenului de plată a respectivelor creanțe;

3. decide ce creanțe sunt constatate în cadrul procedurii de reorganizare judiciară și

4. obligă debitorul să plătească creanțele creditorului care au fost verificate în cursul procedurii de reorganizare judiciară, în proporțiile, în termenele și cu dobânzile stabilite în cadrul procedurii de reorganizare judiciară.

În cadrul procedurii se aplică regula de prioritate absolută (*Absolute Priority Rule*). Prin restructurarea financiară a întreprinderii debitorului în cadrul procedurii de reorganizare judiciară:

- asociații debitorului nu pot păstra decât partea din capitalul social al debitorului ce corespunde valorii soldului restant al bunurilor sale pe care aceștia l-ar fi primit în cazul în care împotriva debitorului s-ar declara o procedură de faliment;
- creditorii trebuie să beneficieze de condiții de plată a creanțelor lor care le sunt mai favorabile decât în cazul în care împotriva debitorului s-ar declara o procedură de faliment, ținând cont de ordinea și de celelalte norme privind plata creanțelor privilegiate, obișnuite și subordonate și a creanțelor garantate în procedura de faliment;
- activitatea întreprinderii debitorului sau a părții profitabile a întreprinderii continuă.

Debitorul realizează restructurarea financiară oferind creditorilor săi posibilitatea de a accepta o reducere a creanțelor lor obișnuite sau o amânare a termenelor de plată a acestor creanțe. Debitorul trebuie să ofere tuturor creditorilor săi același procent din plata creanțelor lor obișnuite, aceleași termene de plată și aceleași rate ale dobânzilor pe parcursul perioadei de la începerea procedurii de reorganizare judiciară până la expirarea termenului de plată. În cazul în care debitorul este o societate de capital, acesta are posibilitatea de a oferi creditorilor săi posibilitatea de a alege:

- fie să accepte o diminuare și o amânare a scadenței creanțelor lor obișnuite,
- fie să cedeze aceste creanțe debitorului sub forma unei contribuții în natură la majorarea capitalului social al debitorului (*debt to equity swap*).

Reorganizarea judiciară nu produce niciun efect asupra creanțelor privilegiate și asupra drepturilor de separare. Creanțele subordonate se sting. În cadrul procedurii de reorganizare judiciară, creanțele garantate nu pot fi restructurate decât în mod voluntar. Cu toate acestea, în cadrul unei proceduri de reorganizare judiciară împotriva unei întreprinderi mari, mijlocii sau mici, creanțele garantate pot, de asemenea, să facă obiectul unei restructurări forțate în ceea ce privește amânarea scadenței sau reducerea ratei dobânzii, în sensul că decizia unei majorități de 75 % din creditorii prioritari care nu au votat pentru reorganizarea judiciară. În cadrul acestei proceduri, restructurarea financiară poate lua, de asemenea, forma unei separări a părții profitabile a întreprinderii debitorului în favoarea unei alte societăți (*spin-off*). Este permisă, de asemenea, conversia drepturilor de separare a bunurilor într-un singur drept de acest tip (dar necesită o majoritate de 85 %).

Procedura de faliment împotriva unei persoane juridice

Procedura de faliment este pusă în aplicare în scopul de a valorifica masa bunurilor care face obiectul insolvenței și de a plăti creditorii. În principiu, contractul de vânzare a bunurilor debitorului care a intrat în faliment poate fi încheiat pe baza unei licitații publice sau a unei proceduri de ofertare închise. Licitația publică poate lua forma unei licitații cu majorare a prețului sau a unei licitații cu reducere a prețului. În cadrul procedurii de faliment, activitatea întreprinderii poate fi menținută în scopul de a vinde întreprinderea, în cadrul unei vânzări publice, în ansamblul său, și anume prin vânzarea părților sale viabile (*sale of a business as a „concern”*).

Înainte de a efectua rambursarea creditorilor, suma necesară pentru plata cheltuielilor aferente procedurii de faliment este dedusă din masa bunurilor care face obiectul insolvenței. Creditorii sunt rambursați în următoarea ordine: în primul rând, creditorii separați ale căror creanțe sunt garantate printr-un drept de separare (de exemplu, o ipotecă) sunt rambursați pe baza activelor acoperite de garanție. În continuare, creditorii ale căror creanțe provin din contracte sau alte acte juridice încheiate de debitorul intrat în faliment în cursul perioadei cuprinse între deschiderea procedurii de reorganizare judiciară și inițierea procedurii de faliment, în conformitate cu legislația care limitează activitățile în cursul procedurii de reorganizare judiciară, apoi creditorii privilegiați (lucrătorii) și, în sfârșit, ceilalți creditori care dețin creanțe obișnuite negarantate și cei care dețin creanțe subordonate. Eventualul sold restant care provine din valorificarea bunurilor este repartizat între asociați.

Falimentul personal

La fel ca procedura de faliment împotriva unei persoane juridice, procedura de faliment personal se realizează în vederea plății proporționale și simultane a creanțelor tuturor creditorilor. Creditorii sunt rambursați proporțional și simultan în funcție de bunurile debitorului. Masa bunurilor care face obiectul insolvenței include toate bunurile aflate în posesia persoanei îndatorate excesiv la momentul deschiderii procedurii de faliment, cu excepția cazului în care bunurile au fost excluse de la executare, în conformitate cu dispozițiile Legii privind executarea și măsurile asigurătorii. În măsura în care, spre deosebire de o persoană juridică, o persoană fizică nu dispune la încheierea unei proceduri de faliment, nici creanțele care nu au fost plătite în procedura de faliment nu se sting. Spre deosebire de creditorii din cadrul procedurilor de faliment împotriva persoanelor juridice, executarea creanțelor în procedurile de faliment personal nu încetează odată cu închiderea procedurii de faliment. Decizia de închidere a procedurii de faliment personal, care include lista creanțelor admise, dar neplătite în cadrul procedurii de faliment, constituie un titlu executoriu în vederea recuperării creanțelor respective.

Pentru a-și reduce obligațiile, debitorul intrat în faliment are, prin urmare, posibilitatea de a introduce, înainte de adoptarea deciziei de închidere a procedurii de faliment personal, o cerere de remitere a datoriilor sale apărute înainte de deschiderea procedurii de faliment cu privire la o parte dintre datoriile care nu va fi plătită în cadrul acestei proceduri. În cazul în care debitorul intrat în faliment introduce o cerere de remitere a datoriilor și, după o perioadă de probă, procedura de remitere a datoriilor determină o remitere a datoriilor sale, partea din datoriile sale care ar fi putut fi recuperată în temeiul deciziei de închidere a procedurii de faliment va fi remisă, ceea ce va conduce la stingerea drepturilor creditorilor de a invoca rambursarea pe cale judiciară a creanțelor rămase.

Chiar dacă cererea de remitere a datoriilor este admisă, această remitere nu afectează următoarele obligații ale debitorului:

1. obligațiile salariale privilegiate;
2. creanțele împotriva debitorului intrat în faliment în ceea ce privește pensiile de întreținere legale, indemnizația pentru prejudiciul cauzat fie de diminuarea activităților de zi cu zi, fie de reducerea sau pierderea capacității de muncă, precum și indemnizația pentru pensiile de întreținere pierdute ca urmare a decesului debitorului obligației de întreținere;
3. creanțele cu titlu de penalități sau de recuperare a activelor, pronunțate în cadrul unor proceduri penale;
4. creanțele în temeiul unei condiții stabilite în cazul unei condamnări cu suspendare în scopul rambursării veniturilor provenite din săvârșirea infracțiunii sau al despăgubirii unui prejudiciu cauzat de o infracțiune penală;
5. creanțele provenind din amenzi sau din recuperarea activelor, apărute ca urmare a unor încălcări ale legii constatate în cadrul unei proceduri privind încălcarea legii;
6. creanțele apărute în urma confiscării activelor provenite din săvârșirea de infracțiuni;
7. creanțele apărute în temeiul despăgubirii unor prejudicii cauzate în mod intenționat sau din neglijență gravă.

15 Care sunt drepturile creditorilor după închiderea procedurii de insolvență?

Procedura de reorganizare judiciară se încheie atunci când instanța a pronunțat o decizie definitivă prin care se confirmă reorganizarea judiciară.

Orice creditor a cărui creanță este confirmată în reorganizarea judiciară poate solicita instanței să anuleze respectiva procedură confirmată, în măsura în care debitorul intrat în faliment plătește, în mare parte sau în întregime, creanțele obișnuite deținute de creditorii care sunt vizați de reorganizarea judiciară. Acțiunea revocatorie trebuie formulată în termen de șase luni de la data expirării termenului stabilit pentru plata creanțelor, prevăzut în reorganizarea judiciară.

Orice creditor a cărui creanță este afectată de o reorganizare judiciară autorizată poate solicita instanței să anuleze respectiva reorganizare judiciară autorizată, dacă decizia a fost adoptată în mod fraudulos.

Acțiunea revocatorie trebuie formulată în termen de doi ani de la data intrării în vigoare a deciziei de autorizare

a reorganizării judiciare.

Această acțiune intră în competența instanței care a adoptat decizia de autorizare a reorganizării judiciare.

Decizia prin care instanța anulează reorganizarea judiciară confirmată impune debitorului, în termenul stabilit de aceasta, care nu poate depăși un an de la data la care ordonanța a devenit definitivă, să plătească partea din creanțele neachitate vizată de reorganizarea judiciară confirmată.

Închiderea procedurii de faliment împotriva unei persoane juridice

Procedura de faliment împotriva unei persoane juridice se termină cu decizia de închidere a procedurii de faliment. Instanța pronunță această decizie pe baza raportului final al administratorului, întocmit după ce acesta a completat toate actele prevăzute de lege și pe baza avizului comitetului creditorilor. Acesta trebuie să își prezinte raportul în termen de o lună de la executarea repartizării finale.

În cazul în care bunuri care aparțin debitorului intrat în faliment sunt găsite ulterior deciziei de închidere a procedurii de faliment, procedura de faliment împotriva debitorului poate fi deschisă în ceea ce privește bunurile găsite ulterior, la solicitarea creditorului autorizat să întocmească acte de procedură în cadrul falimentului și al cărui drept nu a fost stins înainte de încheierea acestei proceduri de faliment, sau la cererea unui asociat al debitorului intrat în faliment.

Închiderea falimentului personal

Falimentul personal se încheie printr-o decizie de închidere a procedurii.

În cazul în care debitorul intrat în faliment personal a beneficiat de o remitere de datorii, orice creditor ale cărui creanțe sunt afectate de o decizie de remitere de datorii devenită definitivă poate solicita instanței să anuleze remiterea autorizată prin respectiva decizie dacă debitorul a obținut remiterea menționată prin disimulare sau falsă reprezentare a informațiilor referitoare la starea bunurilor sale sau printr-o altă fraudă. Călea de atac trebuie introdusă în termen de trei ani de la data intrării în vigoare a deciziei de remitere de datorii (articolul 411 din ZFPPIPP). Creditorii care găsesc, după ce decizia de remitere de datorii a devenit definitivă, bunuri ale debitorului pe care acesta le-a achiziționat anterior remiterii de datorii (sau pe care le-a ascuns) pot, de asemenea, să obțină anularea remiterii solicitând deschiderea unei proceduri de faliment cu privire la respectivele bunuri. În acest caz, introducerea unei cereri de anulare a remiterii de datorii nu trebuie să respecte termenul de trei ani.

16 Cine suportă costurile și cheltuielile legate de procedura de insolvență?

Orice creditor trebuie să acopere cheltuielile aferente participării sale în cadrul unei proceduri de insolvență.

În cadrul procedurii de reorganizare judiciară, deschisă la cererea debitorului, cheltuielile de procedură și alte cheltuieli sunt suportate de debitor.

În cadrul procedurii de reorganizare judiciară a unei întreprinderi mici, mijlocii sau mari, deschisă la cererea creditorilor, costurile inițiale ale procedurii sunt suportate de reclamant. În cadrul acestei proceduri, reclamantul plătește, de asemenea, onorariile administratorului. Debitorul împotriva căruia a fost deschisă o procedură este obligat să suporte cheltuielile necesare pentru plățile care decurg:

— din contractele cu consilierii juridici și financiari pentru serviciile juridice și financiare necesare pentru pregătirea unor rapoarte privind situația financiară și activitatea debitorului, a planului de restructurare financiară sau a altor documente care trebuie anexate ulterior la propunerea de reorganizare judiciară;

— din contractul cu auditorul pentru revizuirea raportului privind situația financiară și activitatea debitorului și

— din contractul cu evaluatorul acreditat pentru examinarea planului de restructurare financiară.

În procedura de faliment, cheltuielile de procedură și cheltuielile apărute în cursul procedurii sunt suportate din masa credală înainte de plata creanțelor și înainte de repartizarea masei. Dacă cererea de declarare a falimentului este depusă de creditor, acesta trebuie să suporte și să plătească costurile inițiale ale procedurii; cu toate acestea, creditorul are dreptul la rambursarea sumei plătite, în conformitate cu normele privind plata

costurilor unei proceduri de faliment.

În cadrul procedurii de restructurare preventivă, debitorul trebuie să ramburseze creditorilor care sunt părți la o procedură de restructurare preventivă valoarea cheltuielilor proporțional cu costurile care sunt suportate de aceștia în cadrul participării lor la procedură și care, în conformitate cu norma generală, sunt suportate de către debitor. Debitorul și creditorii convin să ramburseze cheltuielile respective în cadrul unui acord privind restructurarea preventivă.

17 Care sunt normele privind nulitatea, anularea sau inopozabilitatea actelor juridice prejudiciabile masei credale?

Condiții de anulare

Creditorii și administratorul falimentului au dreptul de a contesta actele juridice ale debitorului. Calea de atac sau contestația sunt îndreptate împotriva persoanei în beneficiul căreia a fost întocmit actul atacat.

Anularea se poate referi la orice act juridic (inclusiv omiterea) care conduce la o rambursare disproporționată sau redusă a creditorilor din cadrul procedurii de faliment sau care a permis ca debitorul să își îmbunătățească situația (favorizând anumiți creditori) — element obiectiv de nulitate. În susținerea acțiunii sale, reclamantul trebuie să demonstreze că cealaltă parte în beneficiul căreia a fost întocmit actul în litigiu cunoștea sau ar fi trebuit să cunoască dificultățile economice și financiare ale debitorului (element subiectiv de nulitate). Legea stabilește prezumțiile legale pentru a concluziona că această condiție este îndeplinită și cazurile în care actele juridice nu pot fi contestate. Legea precizează, de asemenea, conținutul acțiunii de constatare a nulității și modalitățile de introducere a acesteia.

Perioada în care sunt întocmite actele atacabile

În procedura de faliment, este posibil să se conteste actele juridice întocmite în cursul perioadei cuprinse între ultimul an dinaintea deschiderii procedurii de faliment și începutul procedurii de faliment; sau, atunci când este vorba despre acte juridice cu titlu gratuit (sau echivalent), actele întocmite în cursul perioadei cuprinse între începutul celor 36 de luni care preced deschiderea procedurii de faliment și începutul procedurii de faliment. Acțiunea de constatare a nulității trebuie să fie introdusă în termen de 12 luni de la intrarea în vigoare a deciziei de inițiere a procedurii de faliment.

Acte care nu sunt atacabile

Nu este posibil să se conteste actele juridice realizate de către debitorul intrat în faliment în cursul procedurii de reorganizare judiciară în conformitate cu normele de drept aplicabile activităților debitorului în procedura respectivă, actele juridice realizate de către debitorul intrat în faliment în vederea plății creanțelor în proporțiile, în termenele și cu dobânzile stabilite prin decizia de autorizare a reorganizării judiciare, precum și plățile referitoare la cambii și la cecuri dacă plata era datorată unei alte părți pentru ca debitorul să nu își piardă dreptul la calea de atac împotriva celorlalți terți.

Actele juridice realizate de către debitor pentru plata creanțelor sau pentru îndeplinirea altor obligații în conformitate cu acordul autorizat de restructurare preventivă nu pot fi contestate.

Particularitățile falimentului personal

Perioada de contestare a actelor juridice cu titlu gratuit și a actelor întocmite de către debitorul intrat în faliment în favoarea unui asociat strâns legat este de cinci ani în cadrul unui faliment personal. Această regulă se aplică în cazul contractelor încheiate cu persoane fizice strâns legate și cu persoane juridice asociate debitorului intrat în faliment sau strâns legate de persoane fizice asociate. Este vorba despre persoane juridice în care debitorul intrat în faliment sau persoanele care au o legătură strânsă cu debitorul dețin, individual sau împreună, cel puțin 25 % din capitalul subscris sau 25 % din drepturile de vot sau au dreptul de a numi sau a revoca persoane care au competențe de reprezentare a persoanei juridice sau au competențe de reprezentare a persoanei juridice, sau în beneficiul societăților care le sunt afiliate.

Versiunea în limba națională a acestei pagini este administrată de punctul de contact RJE respectiv. Traducerile au fost efectuate de serviciile Comisiei Europene. Este posibil ca eventualele modificări aduse originalului de către autoritatea națională competentă să nu se regăsească încă în traduceri. Nici RJE și nici Comisia Europeană nu-și asumă nicio răspundere sau responsabilitate în legătură cu informațiile sau datele pe care le conține ori la care face trimitere acest document. Pentru a afla care sunt regulile privind protecția drepturilor de autor aplicabile de statul membru responsabil pentru această pagină, vă invităm să consultați avizul juridic.